

Fiul risipitor

Fiul risipitor

"Și s-a ridicat și a venit la tatăl său. Dar, pe când era el încă departe, tatăl său la văzut și i sa făcut milă și a alergat și a căzut pe gâtul lui și la sărutat mult." Luca 15.20

Avem o frumoasă imagine cu privire la iertare în această pildă din Luca 15. Putem vedea aici trei inimi diferite. Această pildă, de obicei numită „pilda fiului risipitor”, poate fi numită la fel de bine „pilda tatălui iubitor” sau „pilda tatălui iertător”. Ea pune accentul mai degrabă pe harul tatălui, decât pe păcătoșenia fiului. Spre deosebire de păstorul și de femeia din primele două pilde prezentate în capitol, tatăl nu a plecat săși caute fiul, însă aducereaaminte de bunătatea lui a fost cea care la condus pe fiul său la pocăință și, apoi, la iertare. Romani 2.4 ne spune că bunătatea lui Dumnezeu îi conduce pe oameni la pocăință. Această bunătate la adus înapoi acasă pe fiul răzvrătit.

Vedem deci trei aspecte distincte în această pildă. În versetele 11-16 vedem răzvrătirea sa: el a plecat într-o țară îndepărtată. Aceasta este o imagine a fiecăruia dintre noi, în starea noastră pierdută, de răzvrătire împotriva lui Dumnezeu. Isaia 53.6 ne amintește că „noi toți, ca niște oi, neam rătăcit, neam întors fiecare la calea lui”. Apoi vedem pocăința lui: și-a venit în fire (versetele 17-19). În cele din urmă vedem bucuria lui, atunci când la întâlnit pe tatăl său (versetele 20-24). Este interesant să vedem descrierea pe care tatăl o face cu privire la experiența fiului său: fusese mort, iar acum era viu; fusese pierdut, iar acum era găsit. Aceasta este experiența spirituală a oricărui păcătos care vine la Tatăl, prin credința în Isus Hristos (Ioan 5.24; Efeseni 2.11).

Există o singură cale pentru a veni la Tatăl, iar aceasta este prin credința în Isus Hristos. Tu te-ai întors acasă?

Mă voi ridica și voi merge la tatăl meu și îi voi spune: „Tată, am păcătuțit împotriva cerului și înaintea ta; și nu mai sunt vrednic să fiu numit fiul tău; fă-mă ca pe unul din argații tăi”. Luca 15.18,19

Există trei stări de inimă prezentate în această pildă. Este important pentru noi să înțelegem că, deși ea reprezintă o frumoasă imagine a unui păcătos pierdut, apoi adus la Dumnezeu, totuși acest tânăr nu a încetat niciodată să fie fiul tatălui său. Să privim la prima dintre aceste stări de inimă: pocăința.

Fiul risipitor a manifestat o inimă plină de pocăință atunci când și-a venit în fire și când sa hotărât să se întoarcă la tatăl său. Cuvântul „pocăință” înseamnă „schimbarea gândirii”. Înseamnă să te pui de acord cu Dumnezeu și să faci o întoarcere la o sută optzeci de grade a vieții tale, întorcându-te la El. Când inima noastră nu este în acord cu Domnul, indiferent din ce cauză, Duhul lui Dumnezeu va lucra în noi, convingându-ne de păcat și stărnind în noi o dorință aprinsă de a ne pune în acord cu Dumnezeu și cu oricine altcineva am putea fi în contradicție. Este nevoie ca amândouă aceste relații să fie în ordine: pe verticală, cu Tatăl nostru; și pe orizontală, unii cu alții.

Fiul a recunoscut de bunăvoie faptul că, în mod egoist, păcătuise împotriva lui Dumnezeu și apoi împotriva altor persoane (versetele 18 și 19). Este nevoie ca cei credincioși să se judece pe ei înșiși din scurt, după fiecare greșală: „Dacă ne mărturisim păcatele, El este credincios și drept să ne ierte păcatele noastre” (1 Ioan 1.9).

În cele din urmă, fiul risipitor a recunoscut că nu merita nimic. El intenționa să ceară îndurare, pentru a sluji ca rob, fără să se gândească la faptul că ar mai fi putut fi readus în poziția de fiu pe care o avea înainte (versetul 21). Dacă Domnul și Mântuitorul meu ia putut ierta pe cei care Lau răstignit pe cruce, dacă a putut să ierte toate păcatele mele, ce drept am eu să nui iert pe fratele meu, care mia greșit?

Pe când era el încă departe, tatăl său la văzut și i sa făcut milă și a alergat și a căzut pe gâtul lui și la sărutat mult ... Dar tatăl lea zis robilor săi: „Aduceți haina cea mai bună și îmbrăcați-l și puneți un inel în deget și încălțați-l în picioare”. Luca 15.20,22

Am menționat deja că există trei stări diferite de inimă prezentate în Luca 15. Am văzut inima plină de pocăință a fiului. Acum vom privi la inima plină de iertare a tatălui. În această pildă, tatăl este cel care reprezintă inima plină de iertare a lui Dumnezeu, ca răspuns la pocăința adevărată.

Tatăl nuși pierduse deloc speranța că fiul său se va pocăi și că se va întoarce acasă. A stăruit în rugăciune și a așteptat cu răbdare ziua când avea săl vadă ivinduse la orizont. Dorința ca fiul său să fie restabilit nu sa stins niciodată în inima tatălui. A fost gata să se umilească și să nu acționeze așa cum era obiceiul în acele zile, lăsânduși fiul să vină în genunchi pentru a obține iertare. Dimpotrivă, cu o bucurie spontană și cu o dragoste fierbinte, el a alergat înaintea lui și la îmbrățișat. Iertarea a fost acordată cu bucurie, fiindcă și-a dat seama de pocăința adevărată din inima fiului său, după care la restabilit în poziția de fiu (versetul 22).

Tatăl a dat un ospăț în cinstea reîntoarcerii fiului său, care până atunci se îndreptase într-o direcție greșită. Acest lucru afectase relația dintre ei și întrerupsese părtășia lor, însă acum fiul era viu și împăcat cu tatăl său (versetele 23 și 24). Aceasta este o imagine frumoasă a inimii pline de iertare a lui Dumnezeu. El este primul Căutător prezentat în Biblie (Geneza 3.8,9), iar acum, în Persoana Fiului Său, îi caută încă pe cei pierduți (Luca 19.10). Dumnezeu este un Dumnezeu plin de dragoste, care așteaptă cu răbdare săi restabilească pe cei care sunt departe de El. El așteaptă; vrei să te întorci acum la El?

Și fiul său mai mare era la câmp. Și, când a venit și sa apropiat de casă, a auzit muzică și jocuri ... Dar el sa mâniat și nu voia să intre; și tatăl său a ieșit și îl ruga să intre. Dar el, răspunzând, ia spus tatălui său: „Iată, eu de atâția ani îți slujesc și niciodată nu ți-am călcat vreo poruncă; și mie niciodată nu m-ai dat un ied, ca să mă veselesc cu prietenii mei”. Luca 15.25,28,30

Am privit la inima plină de pocăință a fiului risipitor și la inima plină de iertare a tatălui. Acum vom privi la inima neiertătoare a fiului mai mare. Acesta nu a vrut deloc să accepte restabilirea și primirea fratelui său mai tânăr. Avea inima rece față de el și era indignat de faptul că

tatăl său dorea să aibă relație cu un fiu care îl dezonorase atât de mult (versetul 28). Se gândea mai degrabă la pedeapsa care i s-ar fi cuvenit fratelui său, decât la schimbarea care intervenise în inima aceluia. Dorea ca fratele său să plătească pentru ceea ce făcuse. Nu avea îndurare și nicio dorință de împăcare (versetul 28).

Fiul mai mare a pierdut prilejul de a se bucura și de a sărbători, deoarece era preocupat cu sine și cu simțămintele sale rănite. El nu cunoștea inima plină de dragoste a tatălui, care tânjea după restabilirea fiului mai tânăr. Dimpotrivă, el s-a retras, plin de mânie și de indignare, și a refuzat să admită că ceea ce făcea îi provoca la fel de multă durere tatălui său ca starea de mai înainte a fiului mai tânăr.

Refuzul de a ierta trădează o inimă răzvrătită și încăpățânată, care nu s-a adăpat din izvorul harului, al îndurării și al iertării lui Dumnezeu. Refuzul nostru de a-i iubi pe cei care neau făcut rău demonstrează cât de puțin am înțeles dragostea lui Dumnezeu pentru noi. Trebuie să iert așa cum ma iertat El și trebuie să iubesc așa cum ma iubit El – orice măsură mai mică de atât este nepotrivită.

clickbible.org